

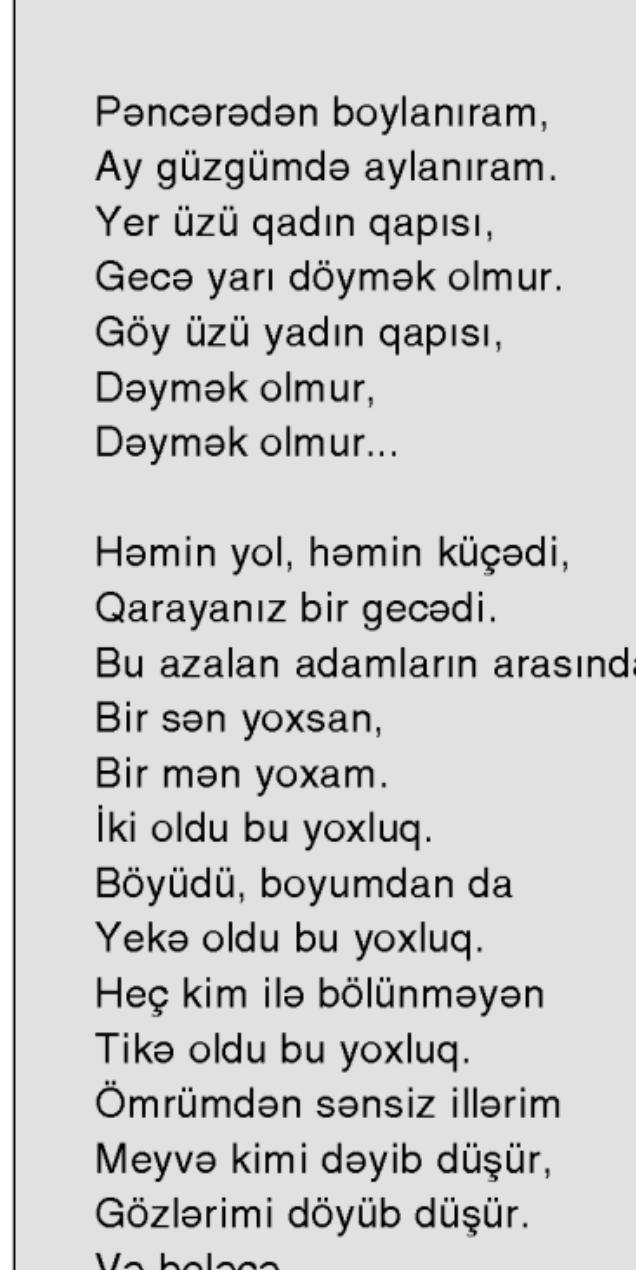
Xəyalə Sevil

Payız

Üşüyər,üşüdər pəncərəmi də,
Gəlməz içəriyə, yadındı payız.
Sarı saçlarını töküb çiyninə,
İlahi, nə gözəl qadındı payız.

Həmişə gözündə yaş saxlayanım,
Sənə oxşayıram,gözüm bir əsim.
Çağır,çağır gəlim buludun olum,
Mənə göylərində yer ver, tələsim.

Üzünü , gözünü yuyum yolların,
Üstünün, başının tozunu alım.
Geriyə qaytara bilmədim onu,
Barı ayağının izini alım.

Pəncərədən boyanıram,
Ay güzgündə aylanıram.
Yer üzü qadın qapısı,
Gecə yarı döymək olmur.

Göy üzü yadın qapısı,
Dəymək olmur,

Dəymək olmur...

Həmin yol, həmin küçədi,

Qarayanız bir gecədi.

Bu azalan adamların arasında

Bir sən yoxsan,

Bir mən yoxam.

İki oldu bu yoxluq.

Böyüdü, boyumdan da

Yekə oldu bu yoxluq.

Heç kim ilə bölünməyən

Tikə oldu bu yoxluq.

Ömrümdən sənsiz illərim

Meyvə kimi dəyib düşür,

Gözlərimi döyüb düşür.

Və beləcə...

Və beləcə

Ölüm məndən duyuq düşür.

Torpağın qara canına

Mənim boyda oyuq düşür.

Ömür intihar yeridi

İndi bir el gözləyirəm,

Bəlkə əllərim boy ata.

Yeri qoydum ayağımın altına,

Sənə çatım, göy ata.

İçimdə yüz yaşlı qarı,

Üzümün uşaq vaxtı.

Hələ... Hələ arzuların

Sağ vaxtı...

Ömür ki var

Ömür intihar yeridi.

Bir ac dolanmağa

Hava saxlayıb mənə.

Torpaq da anam kimidi.

Sağ olsun,

Bir qucaqlıq

Yuva saxlayıb mənə.